

Korábban Magyarországon végzett ásatásokat, manapság a Csonkavár tövében, vagy a környékbeli falvak kis, középkori templomaiban dolgozik. Illetve járja a terepet, mert abból lehet kiolvasni igazából az egykori építményeket. Portréinterjú egy olyan régésszel, akit a szakma is igen nagyra értékel.

Nevedben az örökséged, ha fogalmazhatok így – mi köt, mi kötött Sóvidékhez? A gyerekkorod is ezekhez a tájakhoz, ehhez a vidékhez köthető?

A származás a legerősebb kapocs, amely ember és adott terület között létezhet, a szülőhely az első számú világ, amit az egyén felfedez, ez örök életére vonatkoztatási pont marad. Ami a gyerekkort illeti, – ha szakmai szemmel tekintünk napjaink felé – mindenképpen meghatározó periódus volt e tekintetben is. Számomra mindig varázslatos volt Sófalvának a gyergyói szélekkel összeérő hatalmas kiterjedésű határa, ugyanis, ha elindul az ember az egyik feléből, míg elér a másik széléig, az minimum félnapi járóföld, tehát húsz-huszonöt-harminc kilométer.

Egy gyerek számára ez végtelen dimenziókat jelentett, holott mégiscsak egy mikrovilág volt a falu. Én szerencsés voltam, mert ezt a területet már nagyapám révén korán megismertem, aki földműves, mezőgazdász volt, szerinte többet tudtam a határról, mint sok más idősebb ember. Érdekelt nagyon, gyakran jegyzeteket, térképeket készítettünk, a dűlőket mindig felvittük térképre, a mai napig javítgatjuk őket. Lényegében azt hiszem már akkor eldőlt, hogy nekem egy olyan szakmát kell választanom, ami a tájhoz kötődik. Nem feltétlenül a történelemhez, hanem a természetes környezethez. Nagyapám nagyon szerette volna, hogy állatorvos legyek vagy erdész, erdészmérnök.

[Nézzen meg több képet fotogaleriánkban](#)